

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 496. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708760024896.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Der spillede et underligt Smil i Gerhards Øjne. Han rynkede Panden - denne Pande brændte af Champagnen. Ja, hun er en Kurtisane! tænkte han - hun er i sit Element her.... men hvorfor er *jeg* her? Er det for at være latterlig i disse Herrers Øjne - latterlig 497 i mine egne, jeg som bestandig flygter for hvad der er min Ejendom og eftertragter hvad der tilhører en Anden!.... aa, vi skal faa at se, vi skal faa at se!

Han trængte med Magt - med en ond Magt Billedet tilbage af Edith - følte, at han var ifærd med at begaa en Lavhed, som hele Samfundet endda frit tilstod ham at begaa.... og han fulgte efter Lieutenant Norden og hans Kammerater, som gik ind i Garderoben bag Varietés scenens Bræddebygning. Alt var jo her som blandt Gøglere - paa en Dyrehavsbakke - en »finere« Bakke.

De komplimenterende Herrer havde frit Foretræde hos Annette, som foran et af den gamle Grevindes Toiletspejle og ved en Kammerpiges Hjælp søgte at fjerne Sminken og faa sit Haar bragt i orden. Hun lo og pludrede, stadigt seende sig i Spejlet og nu og da snærende lidt ad Kammerpigens, besvarede Herrernes Galanterier - og syntes at more sig over den unge Norden, som kendeligt var i Unaade og hvis smukke Ansigt var blegt - en mager, fortrukken Bleghed, der ikke klædte.

Gerhard skottede til ham - og søgte forgæves i sit Indre efter hadefulde Følelser imod den unge Mand. Lige gyldighed fandt han - og en underlig Medfølelse - en sælsom Interesse for ham - Rivalen dér, som nu gennemgik Skærsilden.... og Gerhard tænkte paa Edith, paa Ulf, paa Brevet i Paris, paa denne Sommer, paa de svundne Aar. Og han var helst gaaet sin Vej straks.

Men han stod bag Annette og saa' over hendes blottede Skuldre sin egen Skikkelse i Spejlet - rank, med solbrændt Ansigt, stærkt blussende Kinder - og hans Øjne sænkede sig ned over disse Skuldre, denne Hals.....

Hun fo'r op med et Udraab: Nej er det virkelig Dig! Og han bukkede for hende - med et underligt smilende Sideblik til Herrerne her i Primadonnaens Toiletværelse.... hun lo - betænkte sig et Øjeblik - slog Hænderne om hans Hals: Henrik!

Hun kyssede ham.... og han mærkede, at hun havde drukket Champagne. De er gaaet - alle de kedsommelige Narre er gaaet! hviskede hun, da han vilde gøre sig fri.

Han vendte sig; de To var alene i Paaklædningsrummet.

Gud, hvor jeg morer mig, Henrik! og imorgen Aften skal vi til det igen. Saa' Du mig dernede fra? - synes Du at jeg er *chic*?
498

Hvor Du er køn - og brun.... aa din stygge Dreng, som gjorde mig alle de Knuder. Er Du nu bleven kureret for din Spleen? Var der et lille Fruentimmer med i Spillet? Kom her! vi slaar en Streg over det hele - begge to. Og *det* drikker vi paa!....

Hun snappede en optrukken Flaske, skænkede i to flade Glas - spildte - lo - kyssede ham: Drik ud, Du! her er mere.... aa det er dejligt at more sig - at være »paa Brædderne« hvad? Er Du ikke *lidt* bedaaret.... hvad, Du Bjørn? Kan Du huske Aftenen i Paris?.... *jeg* har ikke glemt den, som Du ser!

Og hun satte sig paa hans Skød, tvang hans Moustache tilbage med myge Fingre, tog hans Øre ned til sin Mund og hviskede: Se det er nu din Skyld, at Villaen er lukket derhjemme - men Du bor vel paa Hotel? Jeg kører til Byen med Dig.... det bliver formeligt et »Æventyr« - ikke sandt - en Mand, der bortfører sin egen Kone! - -

Han saa' hende skifte Dragt, følte hvert Øjeblik hendes Kys, følte sig saa dump og svimmel og hed - ude af Stand til at tænke, ønskende sig langt bort og dog undergivet sin Attraa - der atter forekom ham saa forsmædelig. Han greb hende i Armene og knugede til, saa at hun skreg. Du gør mig angst! raabte hun - men lo igen.... han med. Og hun undredes over hans Latter, men fandt ham pikant, »ny« - en løjerlig desperat Mand i Grunden - men det klædte.

Saa sad de sammen i en Vogn, der kastede Skæret fra sine Lygter udover Vej og Hækker. Hun puttede sig ind til ham, han knugede sig med Haanden over Panden. Henrik! hvad tænker Du paa? spurgte hun. Nej jeg vil slet ikke spørge om din Kusine - eller om Nogenting - og Du vil jo heller ikke spørge, vel? Men jeg synes, at det er væmmeligt - ja ligefrem tosset og væmmeligt, at vi skal have det med Pengene imellem os. Nu bli'r vi jo sammen, ikkesandt? - og Papiret river vi itu - kys mig!

Der fo'r en Strøm, en vild Strøm af Befrielse igennem ham. Han kunde blive fri Mand igen - ingen Byrder - ingen Gæld! Denne Nat blot - denne ene.... eller en kort Tid i Sandsebedøvelse, en »ny« Bryllupsrejse - langt bort, til Udlandet - bort fra Edith og forsøge paa at glemme - glemme, at han nogensinde 499 havde tænkt sig at blive en nobel Kunstner og et helt Menneske - i denne Tidsalder - Aarhundredets Ebbe.